

[Brusvang]

er; men at arbejdet skal gøres, er vi da enige i.

CD ønsker videre, at der i den pakke eller det udspil, regeringen må komme med, er en række ting, som sigter på et bedre erhvervs-klima. Vi har lige haft en erhvervsdebat, og jeg kan henvise til de 10-15 konkrete forslag, som CD har fremført i denne debat.

CD ønsker endelig, at det nye udspil også må omfatte en mere konkret stillingtagen fra regeringens side til vor energipolitik. Jeg henviser herved til, at EF-Kommissionens formand, Roy Jenkins, i den tale, han holdt i EF-Parlamentet for et par dage siden, ikke bare malede et meget dystert billede af den økonomiske krise i de vesteuropæiske lande, men også pegede på, at det var aldeles afgørende, at de vestlige lande mandede sig op i spørgsmålet om en energipolitik, og han fremhævede her specielt spørgsmålet om at få a-kraften i gang de steder, hvor den ikke var kommet i gang.

Waldorff (VS):

Jeg er lidt bange for, at jeg ikke kan leve helt op til de store økonomisk-politiske linjer, som den foregående taler trak op, så man må klare sig med mindre.

Hr. Kjelgaard karakteriserede dette forslag på den måde, at det var et udemokratisk forslag, fordi det gav udtryk for intentioner om at føre politik på en bestemt klasses betingelser imod resten, som det hed. Det var en præcis karakteristik af den økonomiske politik, som er blevet ført siden 1975 – i øvrigt længere, men meget konsekvent siden 1975 – en udemokratisk politik, som konsekvent med udgangspunkt i arbejdsgiverinteresser har vendt sig imod lønarbejderinteresser, har grebet ind den ene gang efter den anden i de aftaler, som arbejderne har indgået med arbejdsgiverorganisationerne. Jeg synes, det var en præcis karakteristik.

På trods af, at vi er enige med SF på en lang række områder og om en masse konkrete ting i forbindelse med, hvilken krisepolitik der kan føres på lønarbejdernes betingelser, er vi som bekendt uenige om nogle vigtige principper i krisepolitikken, og jeg vil nævne 4 ting.

For det første deler vi ikke den tro, som SF gang på gang lægger frem, på, at krisen kan løses inden for de rammer, der eksisterer

i dette samfund. For det andet at vi ikke som SF mener, at man skal gå ind i støtteordninger på erhvervslivets betingelser, sådan som SF gør med den selektive erhvervsstøtte. Vi mener for det tredje ikke, at man skal satse på nationale løsninger, som strider imod den internationale arbejderbevægelses interesser. Og vi mener for det fjerde ikke som SF, at vi skal acceptere, at lønarbejderne pålægges afgiftsbyrder som led i forsøgene på at bekæmpe betalingsbalanceunderskuddet.

Disse ting betyder, at vi ikke kan støtte dette forslag om en krisepolitik på lønarbejdernes betingelser.

Derudover har vi vores dybe skepsis over for selve projektet, altså fidusen ved at opstille et program, som man forsøger at overtale socialdemokratiet til at gå med på. Den afgørende forskel er, at socialdemokratiet først og fremmest satser på det, de kalder krisens løsning, altså at finde såkaldte kriseløsninger, som bygger på de eksisterende betingelser, det vil sige erhvervslivets fri råderet, og det vil også sige en krisepolitik, som slet og ret er en opvarmning til den næste krise, hvorimod vi siger, at vi må satse på politiske mål, som stiller lønarbejderne bedre både i den nuværende situation, og som også – og måske især – giver lønarbejderne nogle muligheder for en socialistisk udvikling på længere sigt, og det kan selvfølgelig ikke forenes med de kapitalistiske krav til en krisepolitik, som socialdemokratiet retter sig ind efter. Derfor kan man have sin tvivl om selve projektets værdi.

Men som jeg sagde, er der en række ting, som vi er enige i. Vi har før bl. a. diskuteret hele skatteområdet, hvorom SF har haft et forslag til første behandling, som vi i det store og hele var enige i. Beskæftigelsessiden, som også indgår i dette forslag, om at skabe beskæftigelse igennem en indsats på energiområdet, på boligområdet med byfornyelse og bygning af institutioner, med hensyn til udbygning af kollektiv trafik. Sådan noget som barselorlov, bekæmpelse af ungdoms- og kvindearbejdsløsheden er ting, som vi altid eller i hvert fald meget lang tid har været enige med SF om, og som både SF og vi har ført frem ved forskellige lejligheder.

Også med hensyn til selve energipolitikken er der en høj grad af enighed, men der er også nogle af midlerne, som vi er uenige i, og det gælder f. eks. tilskudsordningerne.